

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Reva v Kropi.

Ako vsa znamenja ne varajo, ohranjen nam je za sedaj mir. Države nemške kancelar — in on ni zadnji znalec tacih stvari — misli, da se bode mir Evrope obdržal blizu do konca tega stoletja. Ne bomo pobijali teh optimističnih nazorov, vendar pa nam nihče ugovarjal ne bo, da se v življenji držav že neznaten dogodek užge iskro v gromadi smodnika, kateri potem Evropo prepreže s krvjo in železom. Za sedaj verjemimo glasovom, ki se skoro „unisono“ razlegajo. Denašnji politični položaj obstoji baš v tem, da vse, osobito pa odločilne evropske velike države naglašajo svoje nagnenje k miru, da sleherna izmed njih pri vsaki priliki uverja, da blagostanja za svoje državljane išče le v popolnem miru.

Ni tedaj neumestno, če se zopet marljivejši poudarja vprašanje, kako bi se čas in prilika najboljše porabila, da se državam, deželam in narodom ugotovijo materialne koristi, brez katerih celo duševni napredek postane problematičen. Po velikem obsegu je to narodno-gospodarsko vprašanje rešiti osrednjim vladam in državnim zborom in mi gojimo mirno nádo, da bodeta v Avstriji vlada in parlament kos tej svoji nalogi.

Naravno je, da je javnim glasilom naloga, podpirati državo v spolnovanji njene narodno-gospodarske politike. Ali naravno je tudi, da list, kakor je naše glasilo, najbolje vidi razmere v bližini in najživeje čuti za gospodarsko teženje pokrajine, kateri je namenjen. V prvi vrsti pretresati moramo lokalna naša vprašanja, zasledovati gospodarske bolezni in nedostatke, katerih ni le na Kranjskem malo, marveč, žalibog, v vseh pokrajinah, koder prebivajo Slovenci.

Tako priobčili smo te dni kratka poročila o strahovito žalostnem stanju K rope, tega nekdanjega imovitega gorenjskega rudnika, ki je v zadnjem času na beraško palico prišel. Cele čete žreb-ljarjev in kovačev popuščajo sedaj svoje domovje in hodijo po sosednjih gorenjskih vaseh, da si spro-sijo najpotrebnejšega živeža in da vsled lakote ne poginejo. Naša poročila žalibog niti resnice ne do-hajajo in neso še dosegla tistega uspeha, da bi se

za žalostne razmere v Kropi zanimanje obudilo v krogih vlade in našega deželnega odbora. Mi tudi danes nismo pripravljeni, da bi podali sliko pretresajočih razmer v Kropi in opomnimo le, da se z besedami sploh opisati ne dá veliko gorje ubogih naših rojakov. Poklicani faktorji bodo tedaj morali sami v žalostni gorenjski kraj, ker se bodo le tako uverili, da je prenujno, poiskati sredstev, s katerimi bode mogoče zaječiti gorje, ki raste od dne do dne.

Dolenjec, Istrijan, Furlan in Čič s trudom obdeluje košček svojega polja in vinograda, živi res da mučno in preskromno; delajo, trpijo in stradajo. Toda žreb-ljarski kovač v Kropi nema za živo no benega premoženja, ni premičnega ni nepremičnega ako torej pride čas, da tudi dela nema, tedaj mora prijeti za beraško palico, ako neče obležati in za gladom umreti. Če mu konečno tudi beraška palica ne pomaga, skoro mu je misliti na kaznjiva pota, na kradež ali še hujša hudodelstva, ker živet vendar le hoče, kakor sleherna živa stvar.

Podobna usoda tlači tudi naše rojake v Kamni Gorici.

Pomoč mora k tem razmeram priti in to nujno. S posebnim veseljem danes čujemo, da se pomoč tudi že pripravlja. Načelnik naše deželne vlade, zvest si svojih dolžnostij, je že storil prve korake, ker je bil osobno stopil mej obupane ljudi, da se je o njihovem stanju sam prepričal. Verjamemo, da sedaj previdni naš predsednik tudi snuje načrt pomoči. Če se nam prav poroča, bode se baje že prihodnje dni sklicala enketa in njena naloga bode, proučiti to važno socialno vprašanje naše in določiti nasvete, kako bode odstraniti zapreke normalnih in zdravih razmer v Kropi in Kamni Gorici. To se bode tudi gotovo posrečilo, ako se povsem primerno sestavi nameravana enketa. Naravno, da vanjo sodijo zastopniki prizadetih občin in potem razen obrtnega nadzor-nika gospoda Pogačnika tudi osebe, ki odloču-jejo v rabi pripomočkov in nekoliko tudi take, katerim so razmere v Kropi in okolici dobro znane.

Mi pozdravljamo z radostjo sleherni korak, ki hiti našim rojakom na pomoč, in osobito želimo,

da se možem v enketi posreči, stalno preprečiti sedanjo revu v Kropi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. februarja.

Jutri bode v državnem zboru prvo branje načrta novega akademičnega društvenega zakona. Upisanih je mnogo govornikov in sicer za predlogo: Blažek, Zucker, Vašaty, Herold, Bobrzenski, Romaszkan in župnik Pscheiden proti njej: Bohaty, Kopp, Sommarugga, Bareuther, Polak, Pernerstorfer, Steinwender, Hock, Pattai, Fuss, Lueger in Pickert. Vsi govorniki najbrž ne bodo prišli na vrsto, temveč se bode prej sklenila debata.

Pri debati o budgetu ogerskega pravosod-njega ministerstva je porabil ministerski predsednik priložnost, da se je potegnil za pravosodnjega ministra. Ko je poslanec Polonyi omenil, kaj so pisali listi o razporu v liberalnem klubu, kateri je bilo prouzročilo imenovanje nekaterih luteranskih sodni-kov, oglasil se je Tisza za besedo. Povedal je, da so časopisi o dogodkih v klubu napačno poročali in pretiravali vso stvar. Tako ni nikdo v klubu trdil, da je pri imenovanju sodnikov merodajno veroizpo-vedanje dotičnikovo. To je le izmislil „Egyetertes“ „Pesti Naplo“ si je pa izmislil, da se leta, katera je kdo obslužil pod Bachovo vlado, dvojno računajo. Tudi se v klubu ni govorilo, da se na priporočila po-slancev ne ozira pravosodni minister. Na taka pri-poročila se vlada sploh ne ozira. Minister Fabinyi je sam v klubu se izjavil, da se pri imenovanjih ozira pred vsem na strokovna znanja dotičnika in na njegovo patrijotično mišljenje. Zmatra pa za dolžnost pri imenovanjih povpraševati za mnenje onih, kateri imajo po obstoječi navadi pravico pri-poročati kandidate za sodnje službe. Pri tem so pa vladi tudi informacije družih oseb vseh strank, po-slancev ali neposlanecv, ljube, a zapovedovati si ne bode pustila, koga bode imenovala. Pravosodni minister je pa izjavil, da želi imenovati le sposobne, večše, samosvestne, patrijotične in zveste sodnike, in je torej prisiljen povsod iskati informacij, kjer se nadeja dobiti čisti vir. Večina državnega zbora je odobraval ministrovo izjavo in Tisza je stisnil roko in tako pokazal, da ni res, kar so pi-sali listi, da Tisza sam se prav ne strinja z njim ter ga je v odseku kaj hladno zagovarjal.

Vnanje države.

„Varšavskij Dnevnik“ objavil je dolg članek o Bismarckovem govoru. Tu hočemo ob krat-

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik.

XVII.

(Dalje.)

— Ali ste tako črnogledi? vprašal je Bazarov.
— Ne, odgovorila je Odincova čez nekaj časa,
— a uzadovoljena nisem. Zdi se mi, če bi se mogla silno navezati na kaj...

— Ljubili bi radi, prekinil jo je Bazarov, —
a ljubiti ne morete, to je vaša nesreča.

Odincova motrila je rokava svoje mantile. —
Jaz da ne morem ljubiti? vprašala je.

— Dvojim. Sicer pa sem to po krivem ime-
noval nesrečo. Nasprotno, oni, ki napravi to ne-
umnost, vreden je bolj našega pomilovanja.

— Kako neumnost?

— Da se zaljubi.

— A kako vi to veste?

— Slišal sem, odgovoril je Bazarov jezno.

„Ti koketuješ“, mislil si je, „dolgočasiš se in,

da imaš kaj delati, me jeziš, a meni...“ Srce mu je v istini silno bilo.

— Poleg tega morebiti preveč zahtevate, dejal je sklonivši se z vsem telesom in igrajoč z résami stolovimi.

— Mogoče. Po mojem je, ali vse ali nič. Živ-ljenje za življenje. Ako si moje vzel, daj svoje in sicer brez pomilovanja in brez vrnitve. Sicer pa raje nič.

— Kaj? opomnil je Bazarov: — to je po-nižen pogoj, in čudim se, da do sedaj... niste našli, česar ste želeli.

— Vi torej mislite, da bi bilo lahko popolnem udati se kaki stvari?

— Ne lahko, ako se trezno premisli in sa-mega sebe ceni ter precenja, to je; brez pomisleka pa se udati je jako lahko.

— Zakaj bi se človek ne precenjal? Ako ne-mam nobene cene, komu treba moje udaje?

— To ni moja stvar; to je delo drugih, da razmišljujejo o moji ceni. Glavno je, da se ume udati.

Odincova poravnala se je na stolu. — Vi tako govorite, začela je, — kakor, da bi bili vse to iz-kusili.

— Sam slučaj, Ana Sergějevna, saj veste, da se ne menim za take stvari.

— Ali pa bi se vi umeli udati?

— Ne vem, hvaliti se nečem.

Odincova rekla ni ničesar, in Bazarov je umolknil. Glasovi klavirja čuli so se iz sobe za goste.

— Kako pozno Katja igra, opomnila je Odincova.

Bazarov je ustal. — Da, sedaj je res že pozno, treba vam je iti počivat.

— Počakajte, kam že greste... jedno besedo vam imam še povedati.

— Kako?

— Uganite, šepnila je Odincova. — Njeni očesi uprli sta se v Bazarova; videlo se je, kakor da ga pazno moti.

Šel je po sobi sem ter tija, potem približal se jej je najedenkrat, brzo dejal „lahko noč“, stisnil jej roko tako, da je skoro vskliknila in šel vun. Vzdignila je stisnene prste k ustom, pihala na nje in najedenkrat, hitela je odločno ustavši z brzimi koraki k dverim, kakor da bi hotela poklicati Ba-zarova nazaj. Strežnica ustopila je v sobo s ste-klenico na srebernem podnosu. Odincova je obstala, velela jej, da naj gre, ter se zopet usedla in zopet

kem priobčiti vsebino tega članka. Če je imelo objavljeno nemško-avstrijske zveze namen, strašiti Rusijo, bil je smoter Bismarckovega govora priložiti drugi udar in povekšati strah. Tega namena pa govor ni dosegel, kajti Rusija je dovolj močna, da lahko odbije vsak napad in se torej ne da strašiti. To pa tudi Bismarck sam ve in zagadel je objasnjeval svoja dejanja z mirnimi, defenzivnimi načrti svoje politike. Da pa vsaka država skrbi za obrambo je naravno in tudi Nemčiji tega zameriti ne moremo. Vprašanje je pa proti komu? Rusija ne misli napasti Nemčije. Sam Bismarck priznava miroljubje ruskega vladarja in zagotavlja, da brezpogojno veruje carjevim besedam. Morda proti Franciji? Tudi ne, kajti avstrijsko-nemški dogovor naperjen je proti Rusiji. Iz tega je jasno, da Bismarckov govor ni razkril načel nemške politike. Napad kneza Bismarcka na ruske časnike je bil popolnem neopravičen, kajti ruski listi dovolj mirno pišejo, dočim nemški listi že davno propovedujejo križarsko vojno proti Rusiji. Ruski listi zahtevajo samo samostojno in nezavisno rusko politiko, zahtevajo, da se priznajo ruske koristi v Evropi, zlasti pa prava svoboda balkanskega poluotoka, zahtevajo pravice, katere je Rusija pridobila s krvjo nad pravoslavnim vztočnim svetom. Nemški časopisi izumili so besedi „panslavizem“ in „panslavizem“, pod ti nazvanji spravljajo vse, kar je ugodno kakemu nemškemu organu. Bismarck je izrekel znamenite besede, da se ruskega sovraštva ne boji, kajti iz sovraštva se ne vedejo vojne. Še bolj resnično je pa, da se samo vsled simpatij ne sklepajo zveze. Zakaj pa mislijo, da baš Nemce tako sovraži Rusija. Nemški kancelar dobro pozna rusko zgodovino. Vedeti bi moral, da so Rusi vedno gostoljubno vsprejemali Nemce. Če pa iz tega sklepa, da je Rusi sovražijo, ker so v baltijskih provincijah začeli uničevati njih fevdalne predprave, da tesneje sklopijo prebivalstvo teh krajev z državo, naj Bismarck pogleda, če nima kaj podobnega doma? Na Poznanjskem hočejo Nemci kar zatreti Poljake. Kako sovraštvo pa vlada v Nemčiji proti Rusom, vidi se iz nemških listov, ki že delajo načrte, kako naj bi se razkosala Rusija. Potem ta list razkriva hinavsko postopanje Bismarckovo, ki je sklepal svezu proti Rusiji, ko je bil na videz v najboljšem prijateljstvu z njo. Ruski listi so tudi pisali brez izjeme za prijateljstvo z Nemčijo, ker neso poznali nemške podlosti in „Dranga nach Osten.“ Na to pisatelj ovrgava Bismarckovo trditev, da mej Sanstefansko pogodbo in Berolinskim dogovorom ni prave razlike. Razlika je v tem, da je Berolinski dogovor dal Avstriji pravico zasesti Bosno in Hercegovino. Iz tega izvira vse zlo, da je Avstrija prišla na Balkan. Rusko javno mnenje se ni moglo sprijazniti s tem, temmanj ker Avstrija ni spolnila zavezanosti, katere je prevzela. Koncem se v članku izraža misel, da je s sedaj objavljeno pogodbo Avstrija zgubila prav za prav samostojnost, kar bode škodovalo narodni ravnopravnosti, ter se večina avstrijskih narodov pač posebno ne veseli nemškega izesa.

Rističev organ „Nova Ustavnost“ nehal je izhajati in sedaj bode **srbska** liberalna stranka začela izdajati nov list „Srbska Nezavisnost“. Glavni povod, da je „Nova Ustavnost“ nehala izhajati, bil je nek članek, naperjen naravnost proti prestolu, katerega je priobčila. V tem članku je bilo izrečeno, da je v Srbiji „neka tajna, deželnim koristim sovražna sila“, katera si vedno prizadeva, kako bi razcepila stranke in narod ter tako oslabil narodne sile. Zastonj se je zaganjala ta sila v dobro organizovano liberalno stranko, ni je mogla razbiti. Bilo je takoj jasno, da je list mislil kralja Milana, ter so radikalni in naprednjaški listi začeli z vso silo zaradi tega napadati „Novo Ustavnost“. Liberalni stranki se je pa najumestneje zdelo, da se list ustavi, ko jo je tako zavozil.

Povedali smo že, da je črnogorski zastopnik

zamislila. Kita se jej je odvila ter jej pala kakor temna kača na ramo. Svetilnica je še dolgo gorela v sobi Ane Sergějevne in dolgo je še sedela ona nepremično le izredka gladeč si s prsti roki, ki so izlahka čutili nočni hlad.

Čez dve uri vnil se je Bazarov razmršen in in temen v svojo spalnico z od rose mokrimi škornji. Našel je Arkadija za pisalno mizo v suknji do vrha zapeti in s knjigo v rokah.

— Ti še nisi legel? vprašal je Bazarov prisiljeno.

— Dolgo si danes sedel pri Ani Sergějevni, rekel mu je Arkadij ne odgovorjaje na njegovo vprašanje.

— Da, sedel sem pri njej ves čas, dokler sta vidva s Katarino Sergějevno igrala na klavir.

— Jaz nisem igral ... začel je Arkadij in umolknil. Čutil je, da mu prihajajo solze v oči, a pred svojim zasmehujočim prijateljem ni hotel jokati.

XVIII.

Ko je Odincova sledeči dan prišla k čaju, je Bazarov dolgo sedel sklonen nad svojo čašico, a najedenkrat uzrl se je nanjo. Obrnila se je k njemu, kakor da bi jo bil sunil, in opazil je, da jej je lice

v Carigradu zahteval, da se mu izroče Črnogorci, zaprti zaradi dogodkov v Burgasu. Turčija pa še ni ustregla njegovi želji, ker je **bolgarska** vlada se izrekla, da bi potem zahtevala, da se jej izroče baš zaradi istih dogodkov zaprti Bolgari. Na ta način bi bolgarska vlada več svojih največjih nasprotnikov dobila v pest. Ko bi pa zaprte Bolgare izročili Turki bolgarske vladi, bi se gotovo močno zamerali Rusiji. — V Belemgradu se je baje osnoval rusko-bolgarski odbor s pretvezo, ki se na videz peča s trgovino, v resnici pa dela priprave, da bi spomladi napravili kak nered v Bolgariji. Nam se ta vest ne zdi prav verojetna, ker bi sedanja srbska vlada gotovo ne pustila, da bi se delale na njenem ozemlju take priprave.

Ruski „Istoričeskij Vjestnik“ objavil je odgovore Ivana Aksakova na vprašanja glasovitega tretjega oddelka 1849. leta, ko je bil zaprt. Rekel je, da misli, da piti oni, ki ga izprašujejo, ne verjamejo bedastote, da bi Avstrija kedaj postala slovanska država. Sicer on ne dvomi, da so nemški elementi že gnili in le Slovani podpirajo Avstrijo; mogoče je pa, da bode Avstrija dalje ostala, kakršna je. Nitoniti njegovi sorodniki neso slavnofili v zmislu, v katerem so se stavila vprašanja. V panslavizmu on ne veruje. Katoliški Čehi in Poljaki so sovraži pravoslavnim Slovanom in ni misliti, da bi se zjedini z njimi. Večino avstrijskih Slovanov je okužil tudi zapadni liberalizem, ki se pa nikdar ne bode ukoreninil v Rusiji. Priznavam, da se bolj bavim z Rusijo nego z vsemi družimi Slovani. Mojemu bratu Konstantinu se pa očita, da se prav nič ne briga za Sloane izvzemši Ruse, specialno Velikoruse. Car Nikolaj je k tem opazkam pripisal: „Jako pametno, vse drugo je le sanjarija Bodočnost zavisi od Boga. Ko bi razmere le dovele do zjedinenja, bilo bi to poguba Rusije.“

Turška vlada Armencem nič ne zaupa, če tudi je nedavno več armenskih velikašev zagotavljalo proti velikemu vezirju udanost sultanu. Turška oblastva stikajo po hišah za orožjem. Več Armencev so zaprli.

Predčera bil je velik banket pri predsedniku **francoske** zbornice. Prišel je bil tudi ruski veleposlanik. K banketu prišli so tudi drugi diplomati, predsednik republike, več odličnih častnikov. O politiki se ni skoro nič govorilo.

Severnoameriški senat je sklenil, da se posvetovanje o pogodbi z Anglijo zastran izročenja zločincev odloži. Zanimivo je, kar se o tem poroča v „Philadelphia Ledger“ iz Washingtona. Dotična brzojavka slove: „Pogodba zastran izročenja zločincev z Anglijo se je na nedoločen čas položila na stran in sicer samo zaradi kričanja virginskega senatorja Riddlebergerja. Senat je spoznal, da ni družega sredstva, da bi ga prisilili, da bi molčal. Ni samo vedno rušil poslovnega reda, temveč je vedno zahteval, da se tajne zadeve razpravljajo pri odprtih vratih, zaprečeval je rešitev družih zadev. Prav sam je razsajal, dokler neso zgubili njegovi tovariši potrpežljivosti. Kadar se je začela seja, začel je govoriti in je govoril tako dolgo, da je kak senator predlagal, da se stvar odloži, kajti spodbujala so ga notranja razdražila sredstva. Nobena imenovanja se neso mogla potrditi, pa tudi kaj družega ne rešiti. Senatorjem ni družega kazalo, kakor poslušati nezvezno razgrajenje Riddlebergerjevo ali pa ostaviti dvorano. Bil je le toliko trezen, da je mogel stati, vse spoštovanje samega sebe in dostojnost je bil pa potopil v žganji. Ko je dne 9. februarja pol ure govoril, vprašal ga je eden senatorjev, kako dolgo bode še govoril. Odgovoril mu je, da tako dolgo, da se sramotljiva pogodba za zmira brcne iz dvorane. Ko je začel žaliti druge senatorje, klical ga je predsednik k redu in pozvali so vratarja. Nazadnje zgubil je senator newadski Stewart potrpežljivost, in predlagal, da se posvetovanja o pogodbi odloži na nedoločen čas. To baš hotel je —

čez noč izlahka pobledelo. Kmalu odšla je v svojo sobo ter se še-le pokazala pri zajutreku. Vreme bilo je zjutraj deževno in na sprehod iti bilo je ne možno. Vsa družba zbrala se je v sobi za goste. Arkadij vzel je zadnjo številko nekega časopisa ter jel čitati. Kneginja pogledala ga je po svoji navadi najprej začujeno, kakor da bi bil storil kaj nepričelnega, potem uprla je svoje oko zlobno van, a on se ni brigal za njo.

— Evgenij Vasiljič, dejala je Ana Sergějevna: idite z mano! ... Hočem vas vprašati ... Včera imenovali ste neko knjigo.

Ustala je ter šla proti dverim. Kneginja ozrla se je s takim izrazom, kakor da bi hotela reči: „poglejte, pogledajte, kako se čudim!“ ter zopet uprla svoj pogled v Arkadija. A on se je spogledal s Katjo, poleg koje je sedel ter glasneje dalje čital.

Odincova prišla je z brzimi koraki do svoje sobice. Bazarov sledil jo je hitro s povešenimi očmi in samo poslušajoč tenki svist in šum pred njim polzeče svilene obleke. Odincova usedla se je na isti stol, na kojem je sedela prejšnji večer; tudi Bazarov šel je na včerašnje mesto.

— Torej kako se že imenuje ona knjiga? začela je ona po kratkem molku.

Riddleberger in predlog je bil vsprejet s 23 proti 21 glasom. Samo nekaj nadpolovico senatorjev bilo je prisotnih. Riddleberger je potem vsprejemal častitke Ircev, kateri bivajo v Washingtonu. Dosegel je, kar so želeli.

Dopisi.

Iz Višnje gore 13. februarja. [Izv. dop.] Z nekako tiho radostjo čita človek po novinah naših razna vabila in sporede veselice, katere prireja to ali ono društvo v kakem kraju, saj mislim, da se tudi iz tega vidi, kako lepo napreduje zavednost in društveno življenje v raznih, deloma v malih krajih. Seveda, trudi se vsak po lastni moči in zmožnosti, nekateri kraji le s skromno tombolo, drugi s predstavami, in kjer se goji narodno petje in glasba, ti prelepi cvetki domači, ondu naravno, da taisti srečni kraji ne zaostajajo.

„U pjesmi slast je sva“, poje bratskega nam naroda dični pesnik, in istinito, da ni lepše veselice od pevske večerov! Pesni glas more presuniti bornega človeka srce in mu povzdigniti duh v nadzemske višine, v pesni se joka, moli in smeje!

Tudi v našem mestu zasnovali so nam vrli domači slavčki redek užitek in veselje, pevski večer! In tukaj so lahko spoznali, kako vé ceniti zavedno naše meščanstvo njih trud, ker sicer velika prostorna soba bila je polna, in to samo domačih gostov in meščanov. Kako to, da iz bližine ni bilo nikogar, lahko je umevno, če pomislimo, da se pred-pust bliža h koncu in je v obče navada, da pustno nedeljo ima skoro vsak kraj svojo veselico. S toliko večjim veseljem a z mirno vestjo zabeležimo, da, kar je bilo veselice tukaj, tako lepe, fine, brez vsacega najmanjšega kalenja, ni bilo do sedaj — in to je že nekaj! Brat je bil pri bratu, vsi jednega duha, in veselje je bilo že, samo gledati, kako čilo so se vrtile domače krasotice, katere se pač ne morejo pritoževati nad plesalci, ker pevci so pokazali, da nemajo samo čistih grl, nego tudi gibčne noge! Vsa čast, sukalo se je z občudovanja vredno ne-utrudljivostjo vedno nad 12 parov, in to je za naš kraj sila mnogo, če pomislimo, da broji komaj 90 hišnih števil.

Nobeden se pa ni nadejal toliko obilnega obiska pevskega večera od strani meščanov in krasotic; zato moramo nehoté zaklicati: vsa čast zavednemu meščanstvu!

Ali preidimo k sporedu samemu. Priznati moramo, da se je bilo čuditi, kako težke umetne pesni so se tu čitale, a v čast bodi rečeno, izvele so se vse z redko sigurnostjo in ukusom. Heroički zbor „Puputnica N. Jurešića“ je že dovolj znan bil tukaj, imeli smo priliko, ga že prej nekoliko slišati, a tako dovršeno še nikoli. Poseben užitek pa je bil lep zbor „Jadransko morje“, in ta pianissimo, ta milina, kakor se je tu čula, bila je res krasna. V tem zboru pokazali so basi svojo jakost. Čveterospev „Tičica gozdna“, jako ljubka skladba, peli so gospodje Fr. Mišmaš, Josip Pajk, Ig. Pajk in P. Gilly ml. s finim poudarkom. Venec večera pa gre pesni „Zrinski Frankopan“, katera je lep utis napravila na slušalce. Osmospev „Tam gdje stoji“ pel se je nekoliko prenizko in prepočasno, sicer pa z gotovostjo. Zbor „U boj“ ni bil nov, a z naudu-

— Pelouse et Fremy: Notions générales ... odgovoril je Bazarov. Sicer pa vam tudi lahko priporočam Ganot: Traité élémentaire de physique expérimentale. V tem delu so slike jasneje in v obče je ta knjiga ... Odincova iztegnila je roko.

— Evgenij Vasiljič, oprostite, a povabila vas nisem sem, da bi sodila o knjigah. Hotela sem, da obnoviva svoj včerašnji pogovor. Vi ste tako nepričakovano odšli ... Ali vam ne bo dolgčas?

— Na uslugo sem vam, Ana Sergějevna. A o čem pa sva že govorila včera?

Odincova pogledala je Bazarova po strani. — Govorila sva menda o sreči. Pripovedovala sem vam o samej sebi. Res, ravno sem izrekla besedo „sreča“. Povejte mi, radi česa, če se naslajamo na primer z godbo, prijetno zabavo, ali z razgovorom s priljubljenimi ljudmi, radi česa se nam zdi vse to samo uvod v neko neizmerno, nekje vladajočo srečo, v neko istinito srečo, to je tako, katero sami ovladujemo? Radi česa je to? Ali morda vi nič sličnega ne čutite?

— Znan vam je pregovor: „tam je dobro, kjer nas ni“, odgovoril je Bazarov. — Poleg tega pa ste včera sami rekli, da nista zadovoljeni. Meni pa res ne prihajajo take misli v glavo. (Dalje prih.)

njem popevan, kakor tudi zadnja točka, junaški „Naprej“.

Po sporedu se vé morali so pevci dodati še marsikatero pesen, izmed katerih omenjamo samo zbor „Žezulinka“, kateri se je moral ponavljati, „Slovansko pesen“ in „Domovini“, v katerih se je odlikoval naš krepki tenorist Franjo s svojim milim, zvonkim glasom, in biser slovenski, naš domači A. Foersterjev čveterospev „Njega ni“. Peli so ga, da tudi od občinstva tako rekoč prisiljeni, ker še ni dobro uglajen, temveč še le v učenji, gospodje F. Mišmaš, J. Pajk, P. Gilly ml. in L. Magolič, prvi in zadnji del jako lepo in čvrsto, v srednjem delu pa se je preveč čutila utrujenost višjih glasov. Navzlic temu občinstvo ni štedilo s priznanjem, ko je zadnji akord liki vzdihu „Njega ni“ se pogubil.

Zbor je bil 12 grl močan, ker nam tudi naš gospod nadučitelj J. Škerbinec vselej rad s svojo pomočjo pripomore, sicer so ostali, izimši dveh gospodov, vsi domači meščanje.

Želeli bi le večkrat jednaci lepih večerov, in če še omenimo, da je bila tudi kuhinja in klet v žobrem stanu, mislimo, da je lepi ta večer dovolj omenjen, in zaključimo le vsem, kateri so pripomogli, da se je častno rešila naloga in čast mesta, srčno: „Slava!“

Domače stvari.

— (Drobne vesti.) Rudolf Thomann avskultant za Štajersko, imenovan je avskultantom za Kranjsko, pravni praktikant pri okrajnem sodišči v Mariboru Karol Radey, avskultantom za Štajersko. — Umrli je dne 10. t. m. Josip Spitzky, trgovec pri sv. Lenartu v Slov. Goricah.

— (Sokolova maskarada.) Neugodno zdravstveno stanje oviralo je letos vse pustne veselice in po uspehih raznih družih plesov sodeč, bilo se je bati, da bode tudi maskarada Sokolova daleč zaostala za prejšnjih let sijajnimi uspehi. No, ta bojazen ni se obistinila. Priznavati se sicer mora, da je bila udeležitev pičleja, nego druga leta, da so baš iz zdravstvenih razlogov izostale odlične narodne obitelji, katerih sicer ne pogrešamo pri nobeni narodni veselici, a s posebnim zadovoljstvom konstatujemo, da je letos bilo izredno število krasnih in elegantnih mask, da je maskarada sploh bila lepša in mnogobrojnejše obiskana, nego se je pričakovalo. Ob 1/2 9. uri bilo je še le malo mask, ob 9. uri pa so začele gosteje prihajati, prvo četvorko plesalo je že 56 parov, pri drugi narastlo je število do 70 parov. Po 9. uri bila je maskarada v pravem tiru in okusno okrašena dvorana dobila je ono slikovito lice in pravo predpustno veselost, s katero se odlikuje vsakoletna Sokolova maskarada pred vsemi drugimi veselici. V bogatih opravah, v živobojnih nošah sukale so se žarnooke plesalke s čilimi plesalci po gladkem parketu in teško je bilo izmedj toliko krasotice, odločiti se, katerej bi se prisodilo prvenstvo. Originalni sta bili dve „Eskimovki“ v papirnati svoji kožuhovini in z nožicami, tako drobnimi, da bi je zavidala vsaka kitajska gospodična, nič manj pa tudi „Triperesna deteljica“ v treh lepih izvodih. „Evropa“ bila je prav dražestna maska, vitka „Poljakinja“ jako mikavna, „Mornar“ (Adria) mladostno-nežen, „Gorenjsko dekle“ s cvetkami za pasom, prav ljubka in zanimiva prikazen. Drobni „Metulji“ vrstil se je s prav lepim „Golobom pismo noscem“, za njima pa se je sukal dovtipni „Mornar“ s svojim veslom in interesantna „Marjetica“, razen teh pa cela vrsta raznobojnih „domino“, „rococco“ in krasnih zastopnic zlasti orijentskih narodov, katere so s svojimi žarnimi pogledi iztočno vprašanje menda še bolj zavozljale. — Mej moškimi maskami zavzemal je prvo mesto „rococco“. Jako vrl bil je „kranjski fant“ z rudečim svojim dežnikom, „Kitajec“, biciklisti, največ veselosti pa je vzbujala skupina „potujočih umetnikov“ z velikanskim fagotom, brez sape, brenčeč na hrapav „ariston“ in razkazujoč svojo menažerijo. Slednja res da ni bila ogromna, prostora je imela v navadni, nekoliko pregrajeni kletki, ipak bil je umetnikov nastop občinstvu tako po godu, da je rado darovalo nekoliko doneskov za „Narodni dom“. Bilo bi preobširno opisavati vse odličnejše maske, a pozabiti ne smemo izvrstnih „harlekinov“, ki so s svojimi šalami in s čudovito gibčnostjo in ustrajnostjo pomnoževali kipečo zabavo, s katero je bil društveni odbor popolnem zadovoljen, še bolj pa občinstvo, kateremu je bila maskarada preprijeten večer, in brez dvojbe

najlepša letošnja veselica. Izmedj dostojanstvenikov počastili so maskarado: deželni predsednik baron Winkler, župan Grasselli in dr. —

— (Deželni šolski svet kranjski) bode v jutrnji seji sklepal, kdaj se bodo šole zopet odprle.

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepnici zboleli: 1 moški, 1 ženska, 1 otrok. Ozdravel: 1 moški, 1 ženska, 3 otroci. Umrli 1 ženska.

— (Osepnica epidemija v Ljubljani.) Do 20. novembra l. l. zbolelo je 20 oseb za osepnici, ter je bila bolezen s tistim dnevom razglašena kot epidemija. Obolelo je potem od 20. do 26. novembra 9 oseb, od 27. novembra do 3. decembra 15, od 4. do 10. decembra 16, od 11. do 17. decembra 11, od 18. do 24. decembra 8, od 25. do 31. decembra 31, od 1. do 7. januarja 43, od 8. do 15. januarja 50, od 16. do 22. januarja 93, od 23. do 29. januarja 68, od 30. januarja do 5. februarja 71, od 6. do 12. februarja 28, torej skupaj 465 oseb, od katerih je umrlo 95. Obolelo je od 1000 prebivalcev 10 ali 1.07%, umrlo od 100 obolelih 20. Epidemija se je še le v 6. tednu močno razvila, do 9. tedna silno narastla, v 10. začela pojemati ter v 12. tednu spet znižala se na število 6. tedna. Ob najhujšem mrazu jih je največ obolelo. Upati smemo, da se epidemija bliža koncu.

— (Osepnice) ne razsajajo samo po Kranjskem, ampak tudi drugod. Iz Beljaške okolice se poroča, da je ondu veliko ljudij obolelo za to boleznijo, istotako v Urfahru pri Linci. Tudi na spodnjem Štajerskem prikazujejo se na več krajev, n. pr. v Celji, dalje na Ptujski gori, kamor je to bolezen zanesel ondu umrli Ljubljansk dijak.

(„Martin Kerpan“.) najboljša humoristična povest Levstikova, bode letos znova objavljena v Koledarji družbe sv. Mohora z izvirnimi podobami, koje bode narisal g. Jurij Šubic. Družbeni odbor bode s tem ne le ustregel mnogim Levstikovim čestilcem, temveč tudi podal narodu zdravo duševno hrano.

— (Za Levstikov spomenik) so nadalje darovali gg.: J. Regali v Ljubljani 1 gold., prof. dr. F. Celestin v Zagrebu 3 gld., Ivan Gaberšek, tajnik okr. zastopa na Vranskem, 2 gold., Auton Kohler, kaplan v Mengši, 2 gold., H. — 1 gld., Anton Berce župnik pri svetem Lambertu. 2 gld. Tekom posta bode g. prof. Levec čital v čitalnici o Levstikovem življenji in slovstvenem delovanji. Dohod ustopnic je namenjen Levstikovemu spomeniku.

— (Zlato poroko) praznoval je na Svečnico g. Malenšek, bivši učitelj na Raki.

— („Učiteljski Tovariš.“) List za šolo in dom ima v 4. številki nastopno vsebino: Načrt zakona o verski šoli. — Otroška individualnost. Fr. Gabršek. — Knjiga slovenska. — Iz šole za šolo. Kazalni uk. — Opis šolske občine Blagovica v zemljepisnem, prirodopisnem in zgodovinskem oziru v korist metodiki domovinoslovnega pouka. Sestavil Fran Marolt. — Učila. (Spisal a Lapajne.) — Po deželnem zboru. — Dopisi. — Razpisi učiteljskih služeb.

— (Za prvo letošnje porotno zasedanje), ki začenja dne 12. marca pri deželnem sodišči Ljubljanskem bili so pretekli ponedeljek iz žrebani kot porotniki: Jarnej Černe, mesar in krčmar v Ljubljani; dr. Teodor Rudež, posestnik in c. kr. notar v Ljubljani; Luka Bergant, posestnik v Kamniku; Viktor Globočnik c. kr. notar v Kranji; Janez Hladnik, posestnik, krčmar in trgovec v Logatci; Konrad Stöcklinger, hišni posestnik v Ljubljani; Janez Röger, hišni posestnik in trgovec v Ljubljani; Lambert Fridrich, knjigovodja v Ljubljani; Karol Rom, hišni posestnik v Ljubljani; Viktor Dolenc, posestnik in krčmar na Razdrtem; Ivan Goljaš, hišni posestnik v Ljubljani; Martin Sajovic, posestnik v Olševku; Anton Kovšca, posestnik v Planini; Luka Mlakar, trgovec v Lukovci; Andrej Milavec, posestnik in mlinar v Planini; Fran Hren, hišni pos. v Ljubljani; Anton Povše, pos. in krčmar v Štefanji vasi; Jurij Deisinger, posestnik v Škofjiloki; Fran Goli, trgovec v Idriji; Anton Svetec, trgovec v Kamniku; Alojzij Kraigher, trgovec in posestnik v Postojini; Janez Guzelj, posestnik v Škofjiloki; Fran Lapajne, trgovec v Idriji; Valentin Hörmann, hišni posestnik v Ljubljani; Alfred Rudesch, c. kr. notar v Ilirski Bistrici; Jurij Zamejec, pek in hišni posestnik v Ljubljani; Vaso Petričič, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani; Josip Strehar, hišni posestnik in mesar v Ljubljani; Ivan Peterca, lesni trgovec v Ljubljani;

Ivan Levec, posestnik in župan v Mengši; Josip Tomek, graščak v Ljubljani; Karol Weber, trgovec v Ljubljani; Ignacij Valentinčič, zavarovalni zastopnik in hišni posestnik v Ljubljani; dr. Eduard Deu, odvetnik v Postojini; Jarnej Kavčič, posestnik in krčmar v Medvodah; Fran Šuštaršič, posestnik in krčmar v Zapužah, kot namestniki: Ivan Podlesnik, hišni posestnik in usojar; Josip Čad, pekovski mojster; Blaž Košmelj, komi, Jakob Martinčič, ključarski mojster; Julij Müller, fotograf; Fran Žitnik, c. kr. davkar v p.; Josip Obreza, brivec; Valentin Abčin, pek in Alojzij Krašovec, knjigovodja, vsi iz Ljubljane

— (V Zdravščini na Goriškem) ponesrečilo se je v tovarni več delavcev, kakor smo že včeraj javili. Po najnovejših sporočilih pa število ponesrečenih delavcev ne iznaša 14, ampak štiriintrideset. Več je smrtno ranjenih, jeden je za ranami že umrl.

— (Divjo mačko) ubil je dne 6. t. m. Miha Straus, posestnik v Podzemlji na Dolenjskem.

— (Regijonalna razstava v Celji l. 1888) za kmetijstvo, rokodelstvo, obrtnijo in šolstvo, pol. okraj Celje, Slovenski Gradec, Maribor, Ptuj in Brežice k štiridesetletnici vladanja Nj. V. presvetlega cesarja. Predhodno naznanilo. Regijonalna razstava, ki se bode vršila koncem septembra 1888 v Celji, namerava predstavljati skupen obraz gospodarske pridelave in gospodarskega delovanja cele Spodnještajerske in obsega: a) Kmetijstvo. Pridelki poljedelstva, gozdarstva in vrtnarstva, sadjo- in vinoreje. Goved. Premijirati se more od rejne živine na podlagi živinorejske postave samo živina iz Celjskega, Vranskega in Gornjegraškega okraja. Pitavna živina, svinje, drobnica, perutnina, čebele se premijirajo neomejeno. Konji. Plemenski konji in žrebeta iz V. konjerejskega okraja po pravilih društva za povzdignjenje konjerejstva na Štajerskem. Poluizdelki iz živinskih in poljedelskih pridelkov, bišna obrtnija. Poljedelski stroji, priprave in orodje. b) Rokodelstvo. Rokodelski izdelki vsake vrste, rokodela in strojstva. c) Obrtnija. Izdelki, ki se v tovarnicah izdelujejo, izdelki umetnije, rudarstva in plavarstva. d) Šolstvo. Oprave, šolske priprave, dela učencev iz ljudskih, srednjih in napredovalnih šol, iz otročjih in šolskih vrtov. — Natančnejše določbe, obširnejše programe bodo prinesla poznejša naznanila. — Vsako vprašanje, sploh pisma naj se pošiljajo pod naslovom: „Razstavni odbor v Celji.“

V imenu razstavnega odbora predsednik:

Lutz m. p.

— (Razpisano) je mesto kanclista pri ces. kr. okrajni sodnji v Črnomlju. Prošnje do 15. marca. — Pri okrajni sodnji v Ribnici je razpisano mesto sodnijskega sluga. Plača 250 gld. in 25 % priklada. Prošnje do 17. marca.

Razne vesti.

* (Koliko dolguje Srbija.) Javni dolg kraljestva Srbije iznaša po priliki 257 milijonov frankov, od katerih pripada 33 milijonov frankov znanemu loterijskemu posojilu (srbskim srečkam). Srbi ne marajo državnih papirjev; njim prijajo bolj zemljišča, osobito pa gotov denar: dukati. Domačih obrtnih delniških podjetij nemajo Srbi. V Belem gradu je Narodna banka kraljestva Srbije, Belograško kreditno društvo in 19 kreditnih društev po deželi (2 banki, 13 hranilnic, 4 posojilnice) in pomočna društva. Ako uvažamo, da je zadnja leta imela Srbija deficite in da brzkone ni mogla plačati letnih obrestij 15:3 milijonov frankov od javnega dolga iz tekočih letnih rednih državnih dohodkov, to vidimo iz tega, da se je gospodarstvo srbskega naroda, to je pojedincev, do zdaj razvijalo še dosti neodvisno od državnih odnošajev. — Naj še o ti priliki omenimo, da n. pr. l. 1886. ni propal v Srbiji nobeden večji trgovec in obrtnik, in je v obče priznано, da so Srbi dobri in pošteni trgovci. — Zanimalo bi morda tudi še koga zvedeti, da je „Narodna banka kraljestva Srbije“ l. 1886. eskomptovala menic v vrednosti 18,978.360 19 frankov.

* (Papirnatosteklenice.) Američanci so pač v mnogem obziru zelo praktični ljudje. Jeli so namreč izdelovati papirnatosteklenice, v katerih razpošiljajo po svetu vino, spirit, v obče vsakovrstne tekočine. Angleži hočejo posnemati Američance ter so stopili v družbo, katera bode z veliko glavnico (1,200.000 gld.) osnovala tvornice in v teh tvornicah bodo Angleži izdelovali papirnatosteklenice. V koliko bodo papirnatosteklenice izpodrinile prave, tega ne moremo določiti, vsekakor pa smemo misliti, da bodemo odslej rabili tudi papirnatosteklenice. Seveda, steklo bodemo še nadalje rabili n. pr. za namizno rabo, kajti posodje za vodo in vino bodemo rabili od stekla, a ne od kovin, lesa ali papirja. Toda za druge namene, namreč za razpoši-

ljanje tekočin bodo bržkone bolj prikladne papirnate steklenice, kajti te imajo to izredno prednost, da se ne morejo razbiti. Treba je tudi pomisliti, da mora posodje, v katerem razpošiljamo vino, biti iz močnega stekla in da so radi tega troški za razpošiljanje znatni. Papirnate steklenice pa so dokaj lažje in je po takem za razpošiljanje treba plačevati manjših troškov. Vrh tega pa so papirnate steklenice tako narejene, da radi tekočin nič ne trpe in se bodo po takem bržkone hitro razširile v trgovstvu.

* (Ranc o Bismarcku.) Slavni francoski politik piše o Bismarckovi primeri o škukah in karpjih tako: „Gospod Bismarck govoril je z običajnim humorjem o škukah in karpjih. Ta primera me spominja na to, kar so mi pripovedovali ribiči „Kadar gre velika škuka na lov, plava za njim tolpa mladih škuk, pobirajoč velike ščuke ostanke. Dokler je plena dovolj, je vse dobro, a kadar velika ničesar ne najde, niti karpov niti drugih ribic, tedaj se obrne in začne žreti svoje manjše tovaršice. Male ščuke nikdar ne uspevajo“. Ni teško pogoditi na koga je Ranc v tej priliki mislil.

* (Francisque Sarcey) znani Pariški kritik, ima tako veliki ušesi, da izvestno ni človeške glave, katera bi se ponašala z enakim nakitom. Nekoč hotel je nekdo malce pošaliti se z njim kazoč ne posebno uljudno na njegovih ušes dolgot. „Pravo imate, odvrne Sarcey, moji ušesi sta za človeka zares predolgi, toda, dovolite, vaši ušesi sta pa prekratki za — osla.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—230)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

14. februarja:

Pri **Slonu**: Ranzenhofer iz Gradca. — Buzzi iz Kočevja. — Buzzi iz Naborjete.
Pri **Maliči**: Honigsfeld, Böhm z Dunaja. — Majdič iz Domžal. — Münzi iz Trsta.
Pri **južnem kolodvoru**: Pogorelec iz Radovljice. Uranešič iz Metlike. — pl. Weissenfeld iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

14. februarja: Marija Leskovšek, delavka, Opekarška cesta št. 15, za kozami.

V deželni bolnici:

13. februarja: Marija Ersavc, kajzarja hči, 14 let, (Poljanska cesta št. 42), za kozami. — Fran Bezla, tesar, 41 let, za jetiko. — Fran Hampel, pisar, 60 let, za jetiko.
14. februarja: Aleš Merkelj, gostač, 79 let, za ostarlostjo.

Tržne cene v Ljubljani

dné 15. februarja t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špoh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	5.56	Surovo maslo,	1.64
Ječmen,	4.06	Jajce, jedno :	2
Oves,	3.74	Mleko, liter	8
Ajda,	2.44	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	4.22	Telečje	54
Koruza,	3.74	Svinjsko	54
Krompir,	5.36	Koštrunovo	32
Leča,	2.67	Pišanec.	55
Grah,	12	Golob	25
Fižol,	13	Seno, 100 kilo	2.67
Maslo,	11	Slama,	2.32
Mast,	1	Drva trda, 4 metr.	7.40
Špoh frišen	66	„ mehka, 4 „	4.30
	54		

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. febr.	7. jutraj	736.6 mm.	2.0° C	brezv.	megla	8.50 mm.
	2. popol.	737.1 mm.	3.4° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	737.3 mm.	2.0° C	sl. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 2.4°, za 2.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 15. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 77.80	—	gld. 77.90
Srebrna renta	79.40	—	79.20
Zlata renta	108.40	—	108.65
5% marcna renta	92.90	—	92.95
Akcije narodne banke.	864.—	—	861.—
Kreditne akcije	269.20	—	269.20
London.	126.83	—	126.80
Srebro	—	—	—
Napol.	10.04	—	10.03
C. kr. cekini	5.99	—	5.98
Nemške marke	20.62	—	62.15

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dr. Josip Vošnjak.

4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld.	—	kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	165	50	„
Ogerska zlata renta 4%	96	80	80	„
Ogerska papirna renta 5%	83	35	35	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116	50	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	40	40	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	—	—	„
Kreditne srečke	100 gld.	176	25	„
Rudolfove srečke	10	19	75	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	101	—	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	210	—	—	„

Kot učenec

želi ustopiti h kakemu trgovcu ali mesarju mladenič, 14 let star, ki je dovršil 2 gimnazijska razreda. Vprašanja pod „Učenec“ na upravništvo „Slovenskega Naroda“. (108-4)

Geografična panorama.

Nova Schleimer-jeva hiša, Šelenburgove ulice.

Jutri v četrtek v 16. dan februarja neprekljcljivo popolen sklep.

Turčija, Palestina, Sirija (sveta dežela) in Grško.

Lepi razgledi Carigrada, Jeruzalema, Betlehema, Nazareta, Jordana, Mrtvega morja, stare in nove Atene itd. itd. (110)

Odprto od 3. ure popol. do 9. ure zvečer.

L. EHRWERTH,

zdravnik za zobe, (97-4)

v Gospodskih ulicah h. šte. 1, ordinuje vsak dan od 9. do 5. ure.

Popolnenje otljih zob in ustavljanje umetnih zob vrši se brez bolečine.

Štajersko vino

lastnega pridelka

dr. Jos. Waldherr-ja.

Kovačansko vino

(Schmitsberger) (51-6)

v steklenicah.

1 liter	60 kr.
1/2 litra	32 „
1/4 „	18 „

Za vrnene steklenice se povrne:

Za 1 liter	8 kr.
„ 1/2 litra	6 „
„ 1/4 „	5 „

Zaloga:

v Beethovenovih ulicah št. 6, pri Petru Lassnik-u, Josipu Kordin-u, Viktorji Schiffer-ji, Ivanu Luckmann-u, J. Buzsolini-ju, v Nemških ulicah št. 4.

„NARODNA TISKARNA“

vizitnice

preporoča po nizke ceni

v elegantnej obliki.

„Laibacher Zeitung“

št. 26 z dne 1. februarja in št. 30 z dne 7. februarja kupuje se pri upravništvu „Slovenskega Naroda“.

(105-2)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz mojega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovška sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojmi se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja rolitnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poština za posamični zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.



Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naroče skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v

(37-7)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800-68)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne.“